

Малинська

загальноосвітня

школа №6

**«ОЦЕ МІЙ СВІТ!
МОЯ ТУТ
УКРАЇНА!»**

*Підведення підсумків конкурсу
«Малити твої, школо!»*

3 грудня 2014 р.

ТАЛАНТИ ТВОЇ, ШКОЛО!

НОМІНАЦІЇ:

ХУДОЖНИКИ

СОЛІСТИ ТА ВОКАЛЬНІ ГРУПИ

ХОРЕОГРАФІЯ

ДЕКОРАТИВНО-ПРИКЛАДНЕ МИСТЕЦТВО

ФОТОГРАФИ

КОЛЕКЦІОНЕРИ

ДЕКЛАМАТОРИ

ПОЕТИ. ПРОЗАЇКИ

ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО

ГРА НА МУЗИЧНИХ ІНСТРУМЕНТАХ

Пісня «Дитина України» у виконанні молодшої вокальної групи

Виходить малий українець, питає в дівляниці:

- Це ж чий дзвенять пісні?
– Наші.
– А оці рясні лани,
Що не змірять ширини?
– Наші!
– А оці густі ліси
Дивовижної краси?
– Наші.
– А чий стрімкі річки
Мчать до моря навпрошки?
– Наші.
– А чий гірські верхи
Височіють навкруги?
– Наші.
– А осяяні міста,
Де малеча вироста?
– Наші.
– А матусі та батьки
Цих країв трудівники?
– Наші.
– Як же зветься ця земля,
Гарна зблизька і здаля?
– Україна (*Україна. Тамара Коломієць*)

Виходить старшокласниця – українка:

Буває, часом спілну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво,—
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є – дорога, явори,
усе моє, все зветься – Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори (*Усе моє, все зветься Україна. Ліна Костенко*)

Виходить старшокласник-українець:

Тебе не вигадав Тарас,
Бо ти можлива і без нього.
Та й Котляревський в перший раз
Не споряджав тебе в дорогу!
Ти – наче вранішня зоря,
Гориш і сяєш споконвіку...
Не заснував тебе варяг,-
У греки йшов по твоїх ріках.
Тебе оспівував Боян –
Поет і воїн знаменитий!
І скільки літ твої поля
Дають можливість людству жити...
Политі кров'ю поколінь,
Вони спроможні все вродити –
Бійців одважних, ковалів,
Красунь жінок, високе жито...
Хати біленькі – оком кинь:
Од Сяну-річки до Ельбрусу
Орють і сіють козаки –
Нашадки хліборобів-русів...
Тебе не вигадав ніхто,
З'явилась ти у День Творіння!
Благословив тебе Христос
На вічне щастя і гоніння!
Щодня благаю я Христа,
Аби не знала ти руїни
Тебе не вигадав Тарас –
Завжди була ти, Україно!.. (*В. Барладяну-Бирладник*)

Виходить дівчинка-українка:

Україно рідна, мила,
Знаєш, звідки в тебе сила?
Чому впевненість ти маєш?
З чого розум ти черпаєш?

Тим міцне твоє коріння,
Що розумнеє насіння
В душі нашій засіваєш
І талантом проростаєш.

Малюємо ми та співаємо,
Танцюємо гарно та вишиваємо.
У фото красу твою відображаємо,
в колекціях багатство прославляємо.

Чарівне слово ми складаємо у вірші
та й театри ми не гірші.
А коли звуки скрипки залунають,
Всі українці щиро заспівають.

До Батьківщини, рідної неньки,
Схиляємо гарячі свої серденька.
І поки любов в наших душах палає
ми віримо, що Україну ніхто не здолає!

Гімн у виконанні Мельник Тетяни (скрипка)

Уривок з драматичної поеми І.Кочерги «Ярослав Мудрий» (Дія перша «Сокіл»)

У галерею з правого боку входить князівна Єлизавета, молода 17-літня дівчина, з молитовником в руках.

С и л ь в е с т р

Благослови господь тебе, князівно!

(*Ченці поштиво уклоняються*)

Є л и з а в е т а

Як тут у вас затишно і цікаво,

Які книжки великі...

(*Спинається біля конторки Микити*).

А які

Блискучі фарби! Чисті і яскраві,
Немов смарагд або в саду квітки...

У тата є фіал дорогоцінний,

Неначе мед прозоро-золотий.

Крізь нього я, коли була дитина,

На божий світ дивилась з темноти.

І все тоді таким здавалось дивним,

Немов в раю чи в радісному сні -

Такі ж твої малюнки чарівні...

С и л ь в е с т р

Микита в нас zelo прехитрий майстер

І в чудному художестві велик.

Є л и з а в е т а

(*милуючись мініатюрою в книзі*).

Яка краса! Як барви всі согласно

В один вінок на золоті сплелись!

Так, це той світ далекий і прекрасний,

Що в кришталі я бачила колись.

М и к и т а

Бо дивний світ, що бачила ти в чаші,

І є, княжна, мистецтва дивний світ -

Воно завжди підносить душу нашу,

Краси й добра нехибний заповіт.

І в залі нашім є присутні ті,

хто зміг в святу красу дороги ці знайти!

То ж грамоти оці до рук візьми

та найдостойніших уже нагороди!

Нагородження переможців у номінації «Художники»

Пісня «Намалюй» у виконанні учениці 6 класу Богданової Любові

Уривок з повісті І. Нечуя-левицького «Хмари»

Промовив Радюк до Ольги:

- Чи не співаєте ви часом народних українських пісень? Я б дуже вас прохав заспівати якої-небудь української пісні! Я люблю всяку музику, але як тільки почую один акорд народної пісні, мелодичної й глибокої, то вся моя душа стривожиться до самого дна! Та мелодія, як огонь, проймає мене до самого серця, до душі. Я так і чую в тій пісні все горе українського народу, перебуте за тисячу год!

Ольга подивилась на його і за все йому вибачила:

- Пробачте, я не вмю співати ні однієї української пісні, лише французькі романси.

- Мені здається, що в них немає ні музики, ні мелодії, а будь-яка українська пісня в десять раз краща й поетичніша од усяких романсів, а особливо, у виконанні солістів та вокальних груп - щирих шанувальників української пісні...

Нагородження переможців у номінації «Солісти та вокальні групи»

Пісня «Віночок» у виконанні учениці 10 класу Гриневич Івонни

Читець

Дерев'яні східці йдуть із ганку,
Над яким бузкова звисла віть.
Дівчину вгорнула вишиванка,
І веселка над селом стоїть.
Можна уявити дім добротний,
Стежку, подорожник і спориш.
Все оце побачимо на фото,
Хоч вони життя фрагменти лиш.
Знімки ці, як безпристрасні свідки,
Скалочку минулого несуть.
І з'являються в альбомі фото,
Що надовго пам'ять збережуть.
Ну, а потім... Всяке буде потім...
Зараз - нагороди час вручать

Нагородження переможців у номінації «Фотографи»

Пісня «Україна» у виконанні учня 7 класу Мельниченка Івана

Уривок з драми М.Кропивницького «Титарівна»

Т е т я н а . Заграйте, дідуся, такої, щоб я досхочу натанцювалася.

Я в д о к и м . Стривай-бо, шпарка дзиги, дай відсапнути. Колись не таких танцюристів перегравав, а тепер... Не здивуйте, молодята, тепер вже я день біжу, а три дні лежу... Старість — не радість!..

Г а в р и к . Ну і хотів би я знати, чи й сьогодні Насті похвортунить так, як у ту неділю, що всіх перетанцювала?

Н а с т я . Краще б не брав мене на зубки, бо не вгризеш...

Г а в р и к . Та хіба ж я як?..

Н а с т я . Бачу я — як!.. Не заходжуйся!

Г а в р и к . О в !

Н а с т я . І не овкай! Доки не зважив — не клади й ціни мені.

Г а в р и к . Хіба?

С е м е н . Та годі вам! Коли танцювати, то танцюйте, а коли ні, то дайте місце другим.

Г а в р и к . Отже, я певен, що ти мене, Насте, не перетанцюєш.

Н а с т я . Не хвались згинаючись, а хвались випрямляючись.

Г а в р и к . Я гнучкий, як лозина.

Н а с т я . А мене не зігнеш.

Я в д о к и м . Ну й козир-дівка, що слово, то кругліш!

Г а в р и к . А я пристав на те, щоб хоч і в заклад, що не перетанцюєш!

Н а с т я . Ой, гляди, щоб не опинився у запічку.

Г а в р и к (криком). Ну й цікавий же я! Музики, тніть!

Я в д о к и м . Котрої ж?

Г а в р и к . Нехай Настя загадує.

Н а с т я . Мені кожна під ногу.

Д і в ч а т а . Ай, Настя! Начувайсь, Гаврику!

Т е т я н а . Заграйте: «Ми українці».

Т е т я н а . Настусе! Почни хрущиком з-під закаблука та проведи його разів зо три навкруги вихлясом, нехай виб'є тропака; а потім в перебій: дробушечки з вивихом.

Х л о п ц і . Годі, годі повчати!

Д і в ч а т а . Почала! Ніби Настя й сама незугарна?

Пісня у виконанні вокальної групи 9 класу «Ми українці»

Г а в р и к . Розступіться абиякі, нехай погуляє он який! Ось як у нас (*Хотів викинути якесь коліно і впав. Всі зареготали*). Це мене хтось наврочив, зроду-віку зо мною цього не було.

- Ой хлопче! Перш ніж до танців ставати взяв би краще декілька уроків у наших танцюристів?

- Так, де ж вони!

- А зараз побачиш!

**Нагородження переможців у номінації «Хореографія»
Пісня «А на Україні» у виконанні учня 8 класу Черняка Д.**

Уривок з драматичної поеми І.Кочерги «Ярослав Мудрий»

Ярослав

Великий строк господь мені поклав,
Щоб міг свою державу я устроїть.
Але якби я тільки будував...
А то ж ніколи не складав я зброї
І, як Ізраїль, цеглу на стінах
Я клав міцну, але з мечем в руках.
Та не пройшли на марно ці труди -
Всіх ворогів я нині побідив.
І ось тепер з кончиною Мстислава
В моїх руках вся Руськая держава
Знов зібрана, єдина і міцна.

Вона стоїть, немов свята стіна,
Як захист всіх народів християнських
І всіх скарбів ученій вікових
Від Азії кочовників поганських.
Про це в краях повідайте своїх,
О ви, послы сусіднього кордону
Угорської і Лядської держав,
Що твердо тут тримає оборону
Європи сторож - руський Ярослав.

Уривок з історичної повісті І.Франка «Захар Беркут»

Захар Беркут

«Батьки і браття! нинішня наша перемога - велике діло для нас. Чим ми перемогли? Чи нашим озброєнням тільки? Ні. Чи нашою хитрістю тільки? Ні. Ми перемогли нашим громадським ладом, нашою згодою і дружністю. Уважайте добре на се! Доки будете жити в громадському порядку, дружно держатися купи, незломно стояти всі за одного, а один за всіх, доти ніяка ворожа сила не перемогне вас. Але я знаю, браття, що се не був остатній удар на нашу громадську твердиню, що за ним підуть інші і вкінці розіб'ють нашу громаду. Погані часи настануть для нашого народу. Відчужитесь брат від брата, відмежуйтеся син від батька, і почнуться великі сварки і роздори по руській землі, і пожруть вони силу народу, а тоді попаде весь народ у неволю чужим і своїм наїзникам, і вони зроблять із нього покійного слугу своїх забагів і робучого вола. Але серед тих злиднів він нагадає собі життя своїх предків і забажає йти їх слідом. Щаслив, кому судилося жити в ті дні! Се будуть гарні дні, дні весняні, дні відродження народного!»

Уривок з історичного оповідання А.Кащенка «Борці за правду»

Нещодавно став гетьманом **Богдан Хмельницький**, але міцно, сміливо й твердо держав він у руці булаву, і всі, хто бачив у цю хвилину його постать, розуміли, що з рук гетьмана не випаде булава додолу.

Ось він підняв булаву угору, щоб козаки притихли, і почав промовляти:

- Брати мої рідні... Лицарі - молодці! Нехай буде відомо всім, що не за ради слави й здобичі взяли ми за шаблі, а обороняючи життя й волю свою та дітей і жінок наших. По всіх землях люди обороняють життя й волю свою; навіть тварюка нерозумна і та робить те саме! Годі вже нам бути невольниками у своїй власній хаті! За те, що ми проливали свою кров, захищаючи од ворогів Польщу, ляхи одібрали од нас, і землю, й волю! Чи не нас зуть вони проклятими хлопами й бидлом? Чи не вони замордували гетьманів наших Сулиму, Наливайка, Павлюка й Острияницю? Невже ж не станемо ми як один за волю України?»

Уривок з історична повісті Михайла Старицького «Оборона Буші»

Сотник Завісний

«І коли минеться ця братерська різня, грабїжка та розбїй на Україні?! От хоч би одним оком зазирнути в золоту книгу і прочитати там долю нашого рідного краю, нашої любої неньки України! Гей ти, рідна, дорога країно! Широко ти, неосяжно розкинулася, мальовниче обгорнулася гаями, причепурилася рясними ланами, оперезалася річками блакитними, прикрасилася селами біленькими... всім наділив тебе бог, красуне наша, тільки от чомусь щастя-долі не дає поки, чи за гріхи твої, чи за достатки!! Жити б нам на тобі приязно, багатіти та радіти, так ні ж,— кожне заздрить на твої розкоші і з мечем та вогнем геть жене твої діти, віднімаючи у них все — і добро, і родину, і життя, і навіть кохання до тебе, до нашої неньки! Скільки ти того горя зазнала — не злічити, не зміряти! Палили, рабували тебе усякі варвари, топтали різні пройдисвіти, шматували свої, хатні, «удільні» чвари, плондрувала тебе зі сходу насунувша татарва, а тепер обливають кров'ю степи і лани твої свої ж брати в спілці з невірою... А все ж таки не доконають дітей твоїх кривних — стоять вони непохибно і стоятимуть до загину за свою змучену неньку і, доки світ сонця, ні за які скарби, нізачо в світі не продадуть своєї любові до тебе, наша люба вітчизно!..»

Уривок з кіноповісті О.Довженка «Україна в огні»

Кравчина

— За що ми б'ємося? За що умираємо? Вороги наші б'ються за особисті багатства, за владу над нашою землею. Наші друзі воюють за мир, і лад, і радості багатого, щасливого життя своїх країн і здивовано питаються один у одного по кабінетах: за що ж бо бореться український селянин? За стільки, мов, доларів або марок, як німецький, чи не за стільки? За стільки гектарів землі, як Гітлер обіцяє кожному солдату? Ні, не за стільки, брати. Ми б'ємось за те, чому нема ціни у всьому світі, — за Вкраїну, за чесний український народ. За єдиний народ, що не знайшов собі в століттях Європи людського життя на своїй землі, за народ розторсаний, роздертий. Ми жертви ганебного безчестя європейських століть.

У всіх у них,— сказав Кравчина з укоризною,— своя звіряча правда. У нас своя, народна, приспана віками, шість віків учили нас по-різному мислити, рухатись, молитись. Шість століть гріли нас різними огнями,

просвіщали нас різним світом, кидали в бої одних проти одних під різними знаменами — австрійськими, румунськими, угорськими, польськими. Пам'ятайте, на яких би фронтах ми не бились - ми б'ємося за Україну! Ось вона димить перед нами в пожарах, наша мучениця рідна земля!

Батьківщино наша — Україно мати! Благослови зброю синів своїх, прийми нашу кров, наші рани і подяку, що породила нас в великий грізний час, що возвеличила наше життя гордим щастям боротьби за твою долю, за все слов'янство, за людство!..»

Пісня «Над землею тумани» у виконанні вокальної групи 10 класу

Хвилина мовчання

Уривок з фрагменту Ольги Кобилянської «VALSE MELANCOLIQUE»

Читець

- Відтак заграла.

Почала злегка, граціозно, немногими тонами якийсь вальс.

Перша часть була весела, зграбна й елегантна.

Друга змінилася.

Почалося ягесь глядання між звуками, неспокій, розпучливий неспокій! Спинаяся раз по раз на басових тонах, то нижчих, то вищих, відтак окидала їх і переходила шалено скорою болючою гамою до вищих звуків. Звідси бігла з плачем наново до басів, — і знов глядання, повне розпуки й неспокою... все наново, і знов ряд звуків у глибину...

Весела гармонія згубилася; остався сам шалений біль, торгаючий божевільне чуття, перериваний яснішими звуками, мов хвиливим сміхом. Грала більш як півгодини, відтак урвала саме посередині гами, що летіла в вищі звуки, акордом несамовитого смутку.

— Се вальс, Софіє? — спитала несміливо.

— Вальс.

— Гарний...

— Так! Се Valse melancolique.

— Чия композиція?

— Моя.

— Маєш у нотах?

— Ні, в душі...»

-Так само мають в душі музику і наші переможці в номінації «Гра на музичних інструментах»

Нагородження переможців у номінації «Гра на музичних інструментах»

Пісня «Поверніть мою мрію» у виконанні тріо учениць 6 класу

Читець

Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиймись.

Хтось ними плакав, мучивсь, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

І тих, хто може дійсно це відчутти
Ми мали змогу серед декламаторів почути.

Нагородження переможців у номінації «Декламатори»

Пісня «Мова єднання» у виконанні вокальної групи учнів 7-8 класів

Уривок з повісті І. Нечуя-Левицького «Хмари»

Через садок до тераси сміливо йшов якийсь сільський парубок, але такий гарний, так гарно убраний, неначе на театральній сцені. На молодому парубкові була правда, проста чорна свита, але пошита не сільським кравцем. Зате ж сорочка була вишита заплоччю з шовком. Всі груди й комір були заліті червоними мережками. Червона стьожка й застіжка були оксамитові, на голові бриль був солом'яний, але не простий. Сині шаровари були широкі. Чудовий парубок з такою красою лица, про яку розказують в казках, йшов просто й сміливо до тераси, як людина, дуже вхожа й близька до хазяїнів.

- *Який гарний парубок!* - сказав один гість.

- *Який він схожий на нашого Павла!* - промовила Радюківна. Радюк і Радючка дивились на того парубка і своїм очам не йняли віри. То був їх син, молодий студент Павло. Він кинувся поперед усього батькові на шию й тричі поцілувався з ним, потім привітався до матері й сестер, а потім до гостей. Його убрання так вразило всіх, що батько зараз спитав його про одягу, а не про здоров'я.

- *Що це на тобі за убрання?* - спитав батько.

- *Одежа! Хіба ж не бачите? Український народний костюм,* - промовив син чистою українською мовою і тим ще більше вдивив свою матір і сестер. Материне лице так і розтяглось вподовж. Вона тільки руки згорнула й вирячила очі на сина.

- *Нащо ж ти так убрався?* - спитала мати.

- *Бо тепер так ходять наші студенти.*

- *Мабуть, тепер така поведенція, чи що?* - питав батько.

- *Яка чудна в вас мода: зовсім мужича!* - сказала мати.

- *Та й ваша мода часом буває не краща,* - промовив Радюк до жінки. - *Одначе студентська поведенція не погана, сказати правду! Та як тобі, Павле, вона пристала до лица! Ти тут позводиш з ума всіх наших хуторянок.*

Він поклав свою міцну руку на синове плече й придивлявся до його: "*А признайся, сину, хто тобі вигантував оцю мережану сорочку, га? Ану, признавайся!*"

- *Так ось же ж вони — перед вами!*

Нагородження переможців у номінації «Декоративно-прикладне мистецтво»

Пісня «Україна-вишиванка» у виконанні учениць 6 класу Скуміної О., Богданової Л.

Читець 1

Вишивала бабця й мати гарні рушники,
до роботи й я взялася, друзі, залюбки.
Хрестик до хрестика рівно я клала.
Ось і колекцію цілу зібрала.

Читець 2

Україною люблю я мандрувати
І на пам'ять, як щось не придбати.
Сувеніри скрізь шукаю,
Бо колекцію збираю.

Читець 3

Київ, Львів, Карпатські гори Маріуполь, Чорне море.
На магніти я дивлюся.
Україною горджуся!

Читець 4

Щоб здоровим виростати –
Варто йогурти вживати.
Їх не просто випиваю,
Рідний край я свій вивчаю,
Пазл до пазлика складаю –
Карту України маю.
Я на конкурс все приніс!
Може, буде раптом приз?
Тому часу ви не гайте,
Переможців називайте.

Нагородження переможців у номінації “Колекціонери”

Уривок з драми М.Старицького «Талан»

Лучицька і Палажка.

Л у ч и ц ь к а (одімнула, розгляда речі). Ось браслет з дорогими самоцвітами: це мені, няню, перший подарунок піднесли... Скільки було щастя, землі під собою не чула!.. (Зітха). А ці сережки брильянтові мені піднесли в столиці. Як я боялась там виступати! Все їдно як на катування йшла: як глянула я на обширу ту залу, а там аж чорно од голів, - так у мене руки і ноги подубли... голос тремтить. Як я почала - не тямлю, а потім розійшлась... І-і, господи! Який же гвалт знявся, а в мене од захвату так серце здавило, мало не впала... І цей вінок там же від молоді... (Зітха). А ось дукач і ці перли од його, од мого сокола... Який він тоді був захвачений, сп'янілий, аж божеволів! (Притиска до серця й цілує).

Л у ч и ц ь к а. То-то! А! (Провела по волоссі рукою і стряхнула головою, мов бажаючи викинуть думки). А ось іще... ще... багато, багато... Мало чи не з кожного города пам'ятка...

П а л а ж к а. А там іще в тій скрині скільки всякої срібної посудини і вінків.

Л у ч и ц ь к а (уложивши речі, вийняла засушені листки із тетраді). Ох, оця квіточка! Скільки було щастя... а тепер зав'яла... А цей листик зелений... Першу роль з ним учила!.. Ах, минуло, минуло!.. А ви, мої ріднесенькі, почеркані, пописані... (Розбира аркушки, цілує). Ось Катря! Як я тоді над її долею плакала, як за нею боліла душею...

-Уміють співпереживати, входить в образ і наші юні актори.

Нагородження переможців у номінації «Театральне мистецтво»

Пісня «Ти найкраща» у виконанні Гриневич І. та Черняка Д.

Вихід на фінальну пісню

Я - Україна, я - Україна,
Лиш перед Богом я на колінах,
Єднайтесь, сестри, єднайтесь, браття,
Пора звільнитись нам від прокляття!
І навіть там, де не цвіте калина.
Де слово зневажається моє.
Я знаю - є на світі УКРАЇНА !
Не грудка, а земля з народом є !

Я — українець, а не малорос,
Пишаюсь родом тисячокорінним...
Тарас за мене мучився й боровсь,
Щоб я зродився зерням України *(В. Кочевський)*

Шматок землі, ти звешся Україною.
Ти був до нас.
Ти будеш після нас.*(Л. Костенко)*

Для всіх ти мертва і смішна,
Для всіх ти бідна і нещасна,
Моя Україно прекрасна,
Пісень і волі сторона *(Олександр Олесь)*

Україно моя, мені в світі нічого не треба,
Тільки б голос твій чути і ніжність твою берегти *(А.Малишко)*

Україно! Ти моя молитва
І моя розпука вікова...
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права *(В.Симоненко)*

А ви думали, що Україна так просто. Україна — це супер. Україна — це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартом. В умовах сучасного світу їй немає ціни *(Ліна Костенко)*

Ми унікальна нація. У нас хліборобів морили голодом. Режисери ставили спектаклі у концтаборах. Поетів закопували у вічну мерзлоту. У кого ще є атомний саркофаг? А у нас є *(Ліна Костенко)*

Дай Боже нам любити Україну понад усе сьогодні – маючи, щоб не довелось гірко любити втративши *(В'ячеслав Чорновіл)*

Ти вже не згинеш, ти двожилава,
земля, рабована віками,
і не скарать тебе душителям
сибірами і соловками *(В.Стус)*

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі *(О.Олесь)*

Україно моя, далі, грозами свіжо пропахлі,
Польова моя мрійнице. Крапля у сонці з весла.
Я віддам свою кров, свою силу і ніжність до краплі,
Щоб з пожару ти встала, тополею в небо росла *(А.Малишко)*

Ах, я люблю тебе, Вкраїно...
Я ж син твій, син, що йшов за тебе
На смерть і реготи не раз,
Той, що прокляв і Бога й небо,
Аби тобі був слухний час.
Я йшов кривавими житами
І знов піду, де гул і мла,
Лиш одного я хочу, мамо,
Щоб ти щасливою була *(В. Сосюра)*

Вітчизна - це не хтось і десь,
Я - теж Вітчизна.

Пісня «Українці це ми»